

istenen

Vampir mektuplarının 10. Kitabı

morgan rice

Vampir Mektupları

Morgan Rice

İstenen

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

İstenen / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Vampir Mektupları)

ALACAKARANLIK ve VAMPİR GÜNLÜKLERİNE rakip bir kitap, en son sayfasına kadar başınızı kaldırmadan okumak isteyeceksiniz! Macerayı, aşkı ve vampirleri seviyorsanız, bu tam size göre bir kitap! Vampirebooksite.com {Dönüşüm için} İSTENEN’de 16 yaşındaki Scarlet Paine tam olarak neye dönüştüğünü anlamaya çalışıyor. Dengesiz davranışları yeni erkek arkadaşı Blake’i kendisinden soğutuyor ve Scarlet aralarını düzeltmekte ve Blake’in olan biteni anlamasını sağlamakta zorlanıyor. Ancak, aslında o da kendisine neler olduğunu anlayamıyor. Aynı zamanda, okuldaki yeni çocuk, gizemli Sage hayatına giriyor. İkisinin yolu sürekli kesişiyor ve ondan kaçınmaya çalışsa da, Sage’e göz koyan en iyi arkadaşı Maria’nın karşı çıkmasına rağmen Sage onu takip ediyor. Sage Scarlet’in aklını başından alıyor ve onu ailesinin nehir kenarındaki konağına götürerek kendi dünyasına sokuyor. İlişkileri derinleştikçe onun gizemli geçmişini, ailesini ve tutması gereken sırları öğrenmeye başlıyor. Hudson nehrindeki gözlerden uzak bir adada birlikte hayal bile edemeyeceği kadar romantik zaman geçiriyorlar ve Scarlet hayatının aşkını bulduğuna emin oluyor. Ama daha sonra Sage’in en büyük sırrını öğrenince yıkılıyor: Sage bir insan değildir ve sadece birkaç haftalık ömrü kalmıştır. Trajik bir şekilde, kader ona hayatının aşkını getirirken, kaderlerinde ayrılmaları yazılmıştır. Scarlet büyük danstan önceki lise partilerine katılır ve arkadaşlarıyla arası iyice bozulur ve gruptan dışlanır. Aynı zamanda Vivian hayatını cehenneme çevirmek için popüler kızları etrafında toplar ve onunla karşı karşıya gelmek kaçınılmaz bir hal alır. Scarlet evden kaçmak zorunda kalır ve anne ve babasıyla arası daha da bozulur; sonunda dört bir yandan baskı altında kalır. Hayatındaki tek ışık kaynağı Sage’dir. Ama o da hala bazı sırlarını saklamaktadır; bu arada ondan vazgeçmemeye kararlı olan Blake yeniden ortaya çıkar. Bu sırada Caitlin Scarlet’in bir vampire dönüşmesini engellemek için bir yol bulmaya kararlıdır. Yaptığı keşifler onu panzehrın peşinde, kütüphanelerin ve kitapçıların en karanlık köşelerine doğru bir maceraya sürükler – ve sonunda kendisinin dahi hayal edemeyeceği bir tarihi keşif yapar. Ama her şey için çok geç olabilir. Scarlet hızla değişmektedir ve dönüşümünü kontrol etmekte güçlük

çekmektedir. Sage ile birlikte olmak istemekte – ama kader onları ayırmaktadır. Kitap heyecan ve aksiyon dolu sonuna doğru ilerlerken, Scarlet çok önemli bir seçimin eşiğindedir – tüm dünyayı değiştirecek bir seçimin. Aşk için riske girmeye ne kadar isteklidir? VAMPIİR MEKTUPLARI 3. – 10. Kitaplar çıktı! Morgan Rice'ın kıyamet sonrası anlatan yeni üçlemesi THE SURVIVAL TRILOGY de satışa çıktı. Morgan'ın yeni epik fantastik serisi Çok Satanlar listesinde 1 numara olan, 10 kitaptan oluşan ve halen devam eden THE SORCERER'S RING de ilk kitabı olan A QUEST OF HEROES ile başladı, bu kitabı ücretsiz indirebilirsiniz!

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	13
İKİNCİ BÖLÜM	16
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	20
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	23
BEŞİNCİ BÖLÜM	27
ALTINCI BÖLÜM	33
Конец ознакомительного фрагмента.	36

Morgan Rice

İstenen Vampir Mektuplarının 10. Kitabı

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on iki kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

VAMPİR MEKTUPLARINA övgüler

“ALACAKARANLIK ve VAMPİR GÜNLÜKLERİNE rakip bir kitap, en son sayfasına kadar başınızı kaldırmadan okumak isteyeceksiniz! Macerayı, aşkı ve vampirleri seviyorsanız, bu tam size göre bir kitap!”

—Vampirebooksite.com (Dönüşüm için)

“Rice, daha baştan sizi hikâyenin içine çekiyor, mekânın sade görüntüsüne baskın çıkan inanılmaz betimleyici gücü, hikâyeye yedirme konusunda harika bir iş çıkarıyor... Zevkle yazılmış ve bir solukta okunuyor.”

—Black Lagoon Reviews (Dönüşüm için)

“Genç okuyucular için harika bir hikâye. Morgan Rice ilginç bir girdabı daha da derinleştirerek harika bir iş çıkarmış... Canlandırıcı ve eşsiz. Bu seriler bir kızın etrafında yoğunlaşıyor...sıradışı bir kız!...Okunması kolay ve bir solukta bitiyor...Derecelendirilmiş Kitaplardan.”

—The Romance Reviews (Dönüşüm için)

“Daha başında beni içine aldı ve bir daha da bırakmadı...Bu hikaye nefes kesici bir macera, bir solukta okunuyor ve en başından sizi heyecana boğuyor. İçinde tek bir sıkıcı an yok.”

—Paranormal Romance Guild (Dönüşüm için)

“Heyecan, romantizm, macera ve sürprizlerle dopdolu. Elinize aldığınızda tekrar tekrar âşık olacaksınız.”

—vampirebooksite.com (Dönüşüm için)

“Harika bir konu ve özellikle bu, geceleri elinizden bırakamayacağınız türden bir kitap. Sonu o kadar heyecanlı bir yerinde bitiyor ki sırf neler olduğunu görmek için derhal bir sonraki kitabı almak isteyeceksiniz.”

—The Dallas Examiner (Sevilmiş için)

“Morgan Rice bir kez daha inanılmaz derecede yetenekli bir hikaye anlatıcısı olduğunu kanıtıyor...Bu kitap vampir/fantezi türü kitapların genç yaştaki severleri dahil geniş bir okuyucu kitlesine hitap ediyor. Sizi şok edecek ve beklenmedik bir yerde bitecek.”

—The Romance Reviews (Sevilmiş için)

Morgan Rice Kitapları

TAÇLAR VE GÖRKEM

KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE (Book #1)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)

CESURUN GECEİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPIR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

NİŞANLI (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

BULUNMUŞ (8. Kitap)

CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)

GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)

KADER (11. Kitap)

TAKINTI (12. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

VAMPİR MEKTUPLARI serisini şimdi sesli kitap formatında dinleyin!

Copyright © 2012 Morgan Rice

Her hakkı saklıdır. ABD 1976 Telif Hakları Yasasının izin verdiği maddeler dışında bu yayının hiçbir kısmı hiçbir şekilde ve hangi amaçla olursa olsun çoğaltılamaz, dağıtılamaz ve alıntı yapılamaz; yazarın önceden izni alınmaksızın bir veri tabanında ya da depolama sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap yalnızca sizin kişisel kullanımınız için yetkilendirilmiştir. Bu ekitap tekrar satılmamalı ya da başkalarına dağıtılmamalıdır. Başka biri ile bu kitabı paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için yeni bir kopya satın alınız. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almamışsanız ya da yalnızca sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen geri verin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın zorlu çalışmalarına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu çalışmasıdır. İsimler, karakterler, işler, örgütler, mekânlar, durumlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Hayatta ya da ölmüş gerçek kişilere benzerlikler tamamen tesadüf eseridir.

*“Ey kutlu, kutlu gece! Korkuyorum gecedir diye
bütün bunların düş olmasından,
bu inanılmayacak kadar tatlı şeylerin.”*

—William Shakespeare, Romeo ve Juliet

BİRİNCİ BÖLÜM

Caitlin Paine Cloisters Müzesi'ne kapanmadan yetişmek için Batı Yakası Otobanından hızla ilerledi. Kafası Scarlet'in başına gelen sorunlarla – bunlar hiçbir genç kızın başına gelmemesi gereken sorunlardı – meşguldü. Scarlet değişiyordu, Caitlin bundan emindi. Artık normal bir insanoğlu değildi ve her geçen gün daha da kötüye gidiyordu. Caitlin onun bir zamanlar kendi olduğu şeye dönüştüğünü hissediyordu: bir vampire.

Tabii ki Caitlin'in kendisinin bir vampir olduğuna dair somut olarak hatırladığı herhangi bir şey yoktu, ama tavan arasında bulduğu günlükten – vampir günlüğünden – okuduğu kadarıyla bütün bunlar gerçektir. Günlük doğruysa ki doğru olduğunu hissediyordu, bir zamanlar bir vampirdi ve daha sonra zaman içerisinde yolculuk ederek macerası burada, bu zamanda, normal bir yaşamda, normal bir aileyle tamamlanmıştı ve bu yolculukla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

Tek bildiği şey, ailesinin normal olmadığıydı. Hayatı normal değildi. Kızı, bir şekilde, kendisinin bir zamanlar olduğu şeye dönüşüyordu.

Caitlin belki milyonuncu kere bu günlüğü hiç bulmamış olmayı diledi. Günlüğü bulmanın Pandora'nın kutusunu açmak gibi bir şey olduğunu hissediyordu ve bu durum günlük kâbusların birbiri ardına akın etmesine neden olmuştu. Umutsuz bir şekilde her şeyi yeniden normale döndürebilmeyi diledi.

Bir takım yanıtlara ulaşmalıydı. Bütün bunların gerçek olduğundan kesin emin olmalıydı. Her şeyi normale çeviremiyorsa, o zaman en azından Scarlet'e olanlar hakkında daha fazla şey öğrenmeliydi. Ve tabii bunu düzeltmek için yapabileceği bir şey olup olmadığını.

Arabasını sürmeye devam ederken Caitlin bir kez daha kütüphanede bulmuş olduğu nadir kitapları düşündü. Hepsinden de çok, eşine rastlanılmayan, yırtık sayfalı olanı. Kitapta Latince yazılı olan, vampirliğin iyileştirilmesinden bahseden o eski töreni düşündü. Bunun gerçek olup olmadığını bir kez daha merak etti. Bu sadece halk hikâyelerinden mi günümüze gelmişti? Sadece bir kocakarı masalından mı ibaretti?

Tabii ki ciddi bir araştırmacı bunların bir hikâyeden ibaret olduğunu düşünürdü. Bir tarafı gerçekten de bunların gerçek olmadığını düşünüyordu. Ancak diğer tarafı hala umutluydu, Scarlet'i kurtarmak için son bir umut kırıntısına tutunuyordu. Belki milyonuncu defa o yırtık sayfanın diğer yarısını nasıl bulabileceğini düşündü. Bu sayfa dünya üzerinde bulunan en nadir kitaplardan birisinden kopartılmıştı ve bu kitabın başka bir kopyasının izini bulsa bile, sayfanın diğer yarısının orada olacağını nereden bilebilirdi? Sonuçta sayfa sanki bir şeyler saklanmak istemiş gibi yırtılmıştı. Ama kimden? Neyden? Kafasındaki her şey giderek daha da gizemli bir hal alıyordu.

Bunun yerine kendi günlüğüne odaklanmayı denedi, yüzyıllar öncesinden kendi el yazısıyla yazılmış ve Cloisters Müzesi'nin altındaki vampir meclisinden bahseden günlüğüne. Toplantının yapıldığı yere giden, aşağılarda, alt katlardaki gizli bir odadan bahsediyordu. Bunun gerçek olup olmadığını öğrenmeliydi. Eğer bir işaret varsa, tek bir işaret dahi, bu kafasındaki her şeyi doğrulayacak ve bundan sonra yoluna güvenle devam edebilecekti. Ama burada herhangi bir işaret yoksa bu durumda günlüğünün güvenilirliğine şüphe düşecekti.

Caitlin otobandan çıktı, Fort Tyron Park'tan geçti ve Cloisters Müzesi'nin ana giriş kapısına geldi. Dar, dolambaçlı yolu çıktı ve sonunda devasa yapının önüne park etti.

Arabadan inince, neden olduğunu pek bilmeksizin durdu ve yukarı baktı; burası ona çok çarpıcı bir şekilde tanıdık geliyordu, sanki onun hayatında önemli bir yeri varmış gibiydi. Bunun nedenini anlayamadı, çünkü hatırlayabildiği kadarıyla buraya ancak bir veya iki kere gelmişti. Tabii ki vampir günlüğündekiler doğru değilse. Hissettikleri doğru muydu? Yoksa bütün bunlar bir hüsnükuruntudan mı ibaretti?

Hızla kemerli ön kapıya doğru ilerledi, orta çağdan kalma taş yapıya girdi ve uzun bir yolu tırmanıp, uzun ve dar bir koridorda ilerledi. Sonunda ana girişe ulaştı, giriş ücretini ödedi ve koridorda

ilerledi. Sağında sıra sıra taştan kemerlerin bulunduğu ve orta çağdan kalma bir bahçenin yer aldığı bir avludan geçti. Sonbahar yaprakları parlıyordu. Hafta içi bir öğleden sonrasıydı ve her yer neredeyse bomboştu; her yerin tamamıyla onun emrinde olduğunu hissediyordu.

Ta ki müziği duyana kadar. Başlangıçta tek bir sest – daha sonra sesler çoğaldı. Bir şarkı söyleniyordu. Küçük bir koro tarih öncesinden kalma bir şarkıyı söylüyordu. Bulunduğu yerden bunun canlı mı yoksa kayıttan çalınan bir müzik mi olduğunu anlayamıyordu, olduğu yerde kalakalmış, küçük kalenin dört bir yanında yankılanan adeta cennetten çıkmış bu sesleri dinliyordu. Kendisini sanki başka bir yere ve zamana gitmiş gibi hissetti.

Yerine getirmesi gereken bir görevi olduğunu biliyordu, ancak bu müziğin nereden geldiğini öğrenmeliydi. Başka bir koridora girdi ve sesi takip etti. Küçük, kemerli ve orta çağdan kalma bir kapıdan girdi ve kendisini yüksek tavanlı ve vitraylarla bezeli bir şapelde buldu. Burada dikilirken, tamamı beyaz giysiler içinde yaşlı kadın ve erkeklerden oluşan altı kişilik bir koroyu görünce şaşırdı. Boş bir odaya doğru dizilmişlerdi ve şarkı söylerken önlerindeki nota kâğıdına bakıyorlardı.

Gregoryen ilahileri. Caitlin öğleden sonra düzenlenecek olan konserin reklamını yapan dev posterini gördü. Canlı bir konserin ortasına dalıverdiğinin farkına vardı. Ama buna rağmen odada yalnızdı. Görünüşe bakılırsa konserden başka kimsenin haberi yoktu.

Caitlin gözlerini kapadı ve müziği dinledi. Çok güzel ve büyüleyiciydi ve oradan ayrılamadı. Gözlerini açtı ve orta çağa ait duvarlara ve mobilyalara baktı ve bütün bunlar gerçeklikten iyice koptuğunu hissetmesine neden oldu. Şu an neredeydi?

Şarkı sonunda bitti ve dönüp odadan hızla çıkarak gerçeklik hissine yeniden kavuşmaya çalıştı.

Hızla koridora döndü ve taş merdivenlere geldi. Merdivenlerden mahzenlerin daha aşağı katlarına indi; indikçe kalbi daha hızlı çarpıyordu. Burası garip bir şekilde tanıdık geliyordu, sanki daha önce burada vakit geçirmiş gibiydi. Bütün bunları anlamıyordu.

Aşağı katta hızla ilerlerken günlüklerinde burayı nasıl betimlediği aklına geldi. Antreden, yer altında Caleb'in meclisinin bulunduğu kata açılan gizli kapıdan bahsedildiğini hatırladı.

Sol tarafında iplerle güvenlik çemberi içine alınmış bir alan gördü. İpin ardında kusursuz bir şekilde korunmuş, orta çağa ait bir merdiven bulunuyordu. Yukarıya doğru uzanıyor, ama tavandan başka bir yere gitmiyordu. Bu sadece sergilenen bir tarihi eserden ibaretti. Günlüğünde bahsettiğinin aynısıydı.

Ama merdivenin alt kısmı bir ahşap kapının altında kayboluyordu ve Caitlin bu kapının altında basamakların aşağı, başka bir kata gidip gitmediklerinden emin değildi. Etrafı ipe çevriliydi ve ona yaklaşamıyordu bile.

Orada ne olduğunu öğrenmeliydi. Aşağı gidiyorsa, yazdığı her şey uydurma değil, gerçektir.

İki tarafa da baktı ve odanın uzak köşesinde uyuklayan bir güvenlik görevlisinin bulunduğunu gördü.

Bir müzede ipin diğer tarafına geçmenin başına büyük belalar açacağını, hatta belki de tutuklanabileceğini biliyordu. Ama orada ne olduğunu öğrenmeliydi. Bunu hızlıca yapmalıydı.

Caitlin hemen kadife ipin üzerinden atladı ve merdivene doğru ilerledi.

Ansızın alarm çaldı ve çıkardığı acı ses dört bir yana yayıldı.

Güvenlik görevlisi "BAYAN!" diye bağırdı.

Ona doğru koşmaya başladı. Alarm acı acı çalmaya devam ediyordu ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Ama artık çok geçti. Geri dönemezdi. Orada ne olduğunu öğrenmek zorundaydı. Özellikle de tarih ve tarihi eserler söz konusu olduğunda ipin üzerinden atlamak, müzedeki bir sergiye zarar vermek ve kurallara aykırı davranmak onun tabiatına aykırıydı. Ama başka seçeneği yoktu. Burada söz konusu olan Scarlet'in hayatıydı.

Caitlin merdivene ulaştı ve orta çağdan kalma ahşap kolu tuttu. Kolu hızla çekti.

Kapı açıldı ve Caitlin merdivenin nereye doğru gittiğini gördü.

Hiçbir yere gitmiyordu. Merdiven yerde son buluyordu. Bu sahte bir merdivendi. Sadece sergilenmek için buradaydı.

Kalbi umutsuzlukla doldu. Yeraltı odası diye bir şey yoktu. Buraya açılan bir kapak da yoktu. Hiçbir şey yoktu. Tıpkı sergide gösterildiği gibi, bu sadece bir merdivendi. Başka bir şey değildi. Bir tarihi eser. Eski bir kalıntı. Hepsi yalandan ibaretti. Hepsi.

Caitlin birden güçlü kolların kendisini arkadan yakaladığını, sürükleyerek götürdüğünü ve kadife ipin üzerinden geçirip diğer tarafa taşıdığını hissetti.

Onun sürüklemesine yardım etmek için gelen başka bir güvenlik görevlisi “Ne yaptığını sanıyorsun!” diye bağırdı.

“Üzgünüm,” dedi ve hızlı düşünmeye çalıştı. “Ben... sadece... küpemi kaybettim. Yere düştü ve yerde seke seke gitti. Oraya gittiğini zannettim. Onu arıyordum.”

“Burası bir müze, bayan!” kıpkırmızı suratıyla bağırdı. “Çizgileri böyle istediğiniz gibi aşamazsınız. Ve gördüğünüz her şeye dokunamazsınız!”

“Üzgünüm,” dedi, boğazı kurumuştı. İçinden onu tutuklamamaları için dua etti. İsteseler onu tutuklayabileceklerini biliyordu.

İki güvenlik görevlisi tartışır gibi birbirlerine baktı.

Sonunda içlerinden birisi, “Çıkıp gidin buradan!” dedi.

Onu ittirdi ve Caitlin rahatlayarak hızla koridordan geçti. Dışarı, daha aşağıdaki bir terasa açılan açık bir kapı buldu ve buradan koşarak çıktı.

Kendisini Ekim ayının serin havasında, daha düşük seviyedeki bir düzlüğe çıkmış halde buldu, kalbi hala çarpıyordu. Oradan çıktığına çok mutluydu. Ama aynı zamanda akli başından gitmişti. Orada hiçbir şey yoktu. Bütün günlüğü uydurma mıydı? Hiçbiri gerçek değil miydi? Her şeyi sadece hayal mi etmişti?

Peki, bütün bunlar Aiden’in gösterdiği tepkiyi nasıl açıklıyordu?

Caitlin parke taşı kaplı düzlükte ilerledi, başka bir orta çağ bahçesinin yanından daha geçti, bu bahçe küçük meyve ağaçlarıyla doluydu. Mermer korkuluklara gelinceye kadar yürümeye devam etti. Sırtını korkuluklara dayayıp etrafına bakındı, uzakta öğleden sonrasının güneşi altında parıldayan Hudson Nehrini görüyordu.

Birden döndü ve nedense Caleb’i orada, yanında göreceğini zannetti. Bilemediği bir nedenden dolayı daha önce burada, bu düzlükte Caleb ile birlikte olduklarını hissediyordu. Bunlar hiç mantıklı gelmiyordu. Aklını mı kaybediyordu?

Bundan pek emin değildi.

İKİNCİ BÖLÜM

Scarlet çıldırmış gibi ağlayarak hızla odasına girdi ve arkasından kapıyı çarparak kapattı. Nehirden eve kadar tüm yolu koşarak gelmiş ve sürekli ağlamıştı. Kendisine ne olduğunu anlamıyordu. Blake'in boğazında atan damarı gördüğü, o duyguyu, o isteği, onu ısırma isteğini hissettiği o an sürekli aklına gelip duruyordu. Beslenmeyi istediği anı.

Ona neler oluyordu? Bir delinin teki miydi? Neden böyle hissetmişti? Ve neden o anda olmuştu? Tam da ilk kez öpüşürlerken?

Şimdi oradan uzaklaşmışken Scarlet için vücudunun o zaman nasıl hissettiğini hatırlamak zordu – ve her geçen saniye yaşadıkları ona daha da uzak geliyordu. Vücudu şimdi normaldi. Yaşadığı geçici bir şey miydi? Ona garip, tek seferlik ve bir daha da geri dönmeyecek bir his mi hâkim olmuştu?

Umutsuzca buna inanmak istiyordu. Ancak diğer tarafı, içten içe durumun bundan ibaret olmadığına inanıyordu. Bu duygu çok kuvvetliydi, kolay kolay unutamayacağı bir şeydi bu. Eğer bu duyguya teslim olsaydı ve orada bir saniye daha kalmış olsaydı, Blake şimdi ölmüş olabilirdi.

Scarlet bir önceki günü de düşünmekten kendini alamadı. Eve geldiğinde hastaydı. Evden koşarak çıkmıştı. Ne yaptığını, nerede olduğunu unutmuştu. Hastanede uyanmıştı. Annesi çok kaygılanmış, adeta çıldırmıştı...

Şimdi her şey aklına gelmeye başlamıştı. Annesi başka testler yaptırmak için onun başka doktorlara görünmesini istemişti. Daha sonra da bir papazla görüşmesini. Annesi bir şeyden mi şüpheleniyordu? Bunu mu ima ediyordu? Onun bir vampire dönüştüğünden mi şüpheleniyordu?

Odasında, en sevdiği koltukta kıvrılıp oturmuş Scarlet'in kalbi son hızla çarpıyordu. Ruth kafasını kucağına koymuştu ve Scarlet elini uzatıp onu hafifçe dokundu. Bunu yaparken gözleri yaşarmıştı. Yarı şoktaydı ve şaşkınlık içindeydi. Hasta olma fikri, kötü bir hastalığa yakalandığı – hatta belki daha da kötüsü – onu korkutuyordu. Derinlerde bir yerde bunun üzerine bu kadar kafa yormasının anlamsız olduğunu düşünüyordu. Ama yine de bunları merak etmeye cesaret edebiliyordu. Onun boğazını ısırma istemesi. İki kesici ön dişindeki hissettiği duygu. Beslenmek için can atması. Bu mümkün müydü?

Bir vampir miydi?

Vampirler gerçekten var mıydı?

Uzandı, dizüstü bilgisayarını açtı ve internetten arama yaptı. Bunu öğrenmeliydi.

Wikipedia'dan "vampir" sayfasını açtı ve okumaya başladı:

"Vampirlik fikri binlerce yıldır sürmektedir; Mezopotamyalılar, İbraniler, Eski Yunanlılar ve Romalılar şimdiki modern vampirlerin ataları olduğu düşünülen şeytanlar ve ruhlarla ilgili birçok öykülere sahiptir. Ancak, bu eski medeniyetlerde vampir benzeri yaratıklar bulunsada, halk kültüründe bugün vampir olarak bildiğimiz şey 18. yüzyılda güneydoğu Avrupa'da, bölgedeki birçok etnik topluluğun sözlü gelenekleri kaydedilip yayınlandığında ortaya çıkmıştır. Çoğu durumda vampirler kötü kişilerin, intihar edenlerin veya cadıların hayaletleridir ancak aynı zamanda kötü bir ruhun bir cesedi ele geçirmesi veya birinin vampir tarafından ısırılmasıyla da oluşabilirler."

Scarlet dizüstü bilgisayarını hemen kapattı ve uzağa koydu. Bütün bunlar katlanamayacağı kadar fazlaydı.

Kafasını salladı ve bunu psikolojik olarak kafasından atmaya çalıştı. Kesinlikle onda bir sorun vardı. Ama bu sorun neydi? Bu onu çok korkutuyordu.

Bütün bunları daha da kötü hale getiren şey ise Blake için beslediği duygular ve aralarında yaşadıkları hakkındaki düşünceleriydi. Ondan bu şekilde kaçtığına inanamıyordu, özellikle böyle bir anda. Harika zaman geçiriyorlardı, tam rüyalarındaki bir buluşmaydı. Ve işte şimdi bu durumdaydı. Tam da sonunda ilişkileri yoluna girmişken. Bu hiç adil değildi.

Onun kendi hakkında ne düşündüğü hakkında fikir bile yürütemiyordu. Onun deli, tam bir psikopat olduğunu düşünmüş olmalıydı; o şekilde atlaması, tam öpüşürlerken, ormandan koşarak kaçması. Aklını tamamen kaçırdığını düşünmüş olmalıydı. Onun kendisini bir daha görmek istemeyeceğine emindi. Büyük ihtimalle Vivian'a geri dönecekti.

Çaresiz bir şekilde kendini anlatmak istedi. Ama bunu nasıl yapabilirdi? Ne söyleyebilirdi? İçinde birden boğazını ısırma isteği uyandığını mı? Ondan beslenmek istediğini mi? Kanını içmek istediğini mi? Onu korumak için ondan koşarak uzaklaştığını mı?

Tabii, bunları duymak onu kesin rahatlatır, diye düşündü.

Her şeyi yoluna koymak istiyordu. Onu yeniden görmeyi arzuluyordu. Ama nasıl bir açıklama yapması gerektiğini bilemiyordu. Sadece bununla kalsa iyiydi, ama onun yanında olmaktan da korkuyordu; artık kendisine güvenemiyordu. O istek yeniden gelirse ne yapabilirdi? Ya gelecek sefer ona zarar verirse?

Bunu düşününce gözyaşlarına boğuldu. Artık erkeklerin arasına giremeyecek miydi?

Hayır. Bunu denemeliydi. Her şeyi yoluna koymayı en azından *denemeliydi*. Bir şekilde kendini anlatabilmeliydi. Tabii eğer başka bir nedenden dolayı ondan nefret etmiyorsa. Kendisini bir daha görmek istemiyor olsa bile, her şeyi böyle bırakamazdı. Ve derinlerde bir yerde, bir tarafı bunu tek seferlik bir şey, bir delilik patlaması olduğunu ummaya ve bunu aşırıp beraber olabileceklerini ummaya cesaret edebiliyordu. Sonuçta, bunun üstesinden gelebilirlerse, başka her şeyin üstesinden gelebilirlerdi.

Scarlet kendisini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Gözyaşlarını sildi, bir mendil aldı, burnunu sildi ve cep telefonunu çıkardı. Blake'in numarasını buldu ve ona mesaj yazmaya koyuldu.

Birden durdu. Ona ne söylemeliydi?

Bugün olanlardan dolayı çok üzgünüm.

Bunu sildi. Bu çok alışılmış bir şeydi.

Bugün bana ne olduğunu ben de anlayamadım.

Bunu da sildi. Tam olarak doğru değildi. Bir dengeye ihtiyacı vardı, özrün ve yine de her şeyin geri dönülemez bir şekilde değişmediği yönünde umudun bir karışımına. Ayrıca o ana kadar ne kadar harika zaman geçirdiğini de belirtmeliydi.

Gözlerini kapattı ve iç geçirdi, düşünüyordu. *Haydi, haydi*, diye kendi kendini yüreklendirdi.

Yazmaya başladı.

Seninle bugün harika vakit geçirdim. Günün bu şekilde bitmesine çok üzgünüm. Bu şekilde gitmemin bir nedeni vardı, ama bunu sana açıklayamam. Bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum, ama umarım anlarsın. Sadece harika zaman geçirdiğimi ve çok üzgün olduğumu bilmeni isterim. Ve umarım birbirimizi yeniden görürüz.

Scarlet yazdıklarına uzunca bir süre baktı, daha sonra gönderdi.

Mesajın gidişini izledi.

Yazdıkları mükemmel değildi. Daha şimdiden bunu milyonlarca farklı şekilde yeniden yazabileceğini düşünüyordu. Ve bir tarafı bunu gönderdiğine şimdiden pişman olmuştu. Belki de çok umutsuz görünüyordu. Belki de çok esrarlıydı.

Her neyse. Sonuçta gönderilmişti. En azından şimdi ondan hoşlandığını ve onu bir daha görmek istediğini biliyordu.

Blake'in cep telefonunu her zaman yanında taşıdığını biliyordu. Bu mesajı hemen alacağını biliyordu. Mesajlarına saniyeler içinde cevap verdiğini de.

Telefonuna gelecek mesajı beklerken heyecandan titredi.

Telefonunu kucığına koydu ve gözlerini kapadı, yavaş yavaş nefes alarak titreşimi bekledi. Titreşmesini umuyordu.

Haydi, diye geçirdi içinden. Bir cevap yaz.

Orada oturdu ve ona sonsuz gibi gelen bir süre boyunca bekledi. Telefonun mesajlarını yenileyip duruyordu. Birkaç dakika sonra kilitlenmiş olma ihtimaline karşı telefonu açıp kapadı. Daha sonra saate bakıp zamanın geçişini izledi. İki dakika geçti.

Daha sonra beş.

Daha sonra on.

Telefonu çarparcasına masaya koydu ve gözyaşlarının bir kez daha gözlerine akın ettiğini hissetti. Ona cevap yazmayacağı açıkça görülüyordu. Onu nasıl suçlayabilirdi ki? Onun yerinde olsaydı o da cevap yazmazdı.

Hepsi bu kadardı. Her şey bitmişti.

Daha sonra, aniden telefon titreşti.

Uzanıp telefonu eline aldı.

Ama mesajı gönderenin Blake olmadığını görünce umutsuzluğa kapıldı. Bu Maria'ydı.

Dersi böyle astığına inanamıyorum. Peki... Blake ile randevun nasıl geçti?

Scarlet derin bir nefes aldı. Nasıl yanıt vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Merak etme. Bir daha asmayacağım. Aramızdaki her şey bitti.

Gerçekten mi? Aman tanrım. Neden? Vivian yüzünden mi?

Hayır. Onun yüzünden değil. Sadece...

Scarlet durdu, ne yazacağını bilemedi.

...yürütemedik.

Scarlet derin bir nefes aldı. Konuyu değiştirmeyi gerçekten çok istiyordu.

Söyleyecek pek bir şey yok. Senden naber?

Aman tanrım, bu yeni çocuğu düşünmeden edemiyorum. Sage. Onun hakkında yeni bir şeyler öğrendim.

Scarlet çok yorulmuştu ve bu mesaj trafiğine devam etmeyi gerçekten istemiyordu. Yeni çocuk veya başka herhangi birisi hakkında başka dedikodu veya olumsuz şey duymak istemiyordu. Sadece dünyadan kaybolup gitmek istiyordu.

Ama Maria onun en iyi arkadaşıydı, bundan dolayı onun gönlünü hoş tutmalıydı.

Ne gibi?

Bir kız kardeşi var ve de bir kuzeni. Ama bunlar bizim okula gelmiyorlar. O son sınıfta. Bir özel okuldan bizim okula gelmiş. Duyduğuma göre zenginmiş. Hem de süper zengin.

Scarlet umursamadı. Buna son vermek istiyordu.

Neyse ki bir şeyler yazmadan başka bir mesaj geldi – bu seferki Jasmin'dendi.

Aman tanrım, Facebook duvarına neler oluyor?

Scarlet bunu okuyunca şaşırıldı.

Ne demek istiyorsun?

Cevap verene kadar dizüstü bilgisayarını aldı, açtı ve Facebook duvarına baktı.

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Vivian duvarına bir şeyler yazmıştı:

İyi bir denemeydi, ama Blake'i çalamadın. İşe yaramadı. Seni terk ettikten sonra aramıza geri döndü. Seni terk edeceğini biliyordum. Ama bu kadar erken olması sürpriz oldu.

Scarlet derin derin soludu, kafası karmakarışık olmuştu. Bu paylaşıma birçok arkadaşı yorum yapmıştı ve bu mesajın birçok kişinin duvarında paylaşıldığını gördü. Ayrıca Vivian'ın bunu Twitter'da da paylaştığını ve mesajın Vivian'ın tüm arkadaşları tarafından retweet edildiğini gördü.

Scarlet şaşkınlıktan donakaldı. Daha önce hiç bu kadar utanmamıştı. Mesajı duvarından sildi, Vivian'ı engelledi ve daha sonra sayfa ayarlarını duvarında sadece arkadaşlarının paylaşım yapabileceği şekilde değiştirdi. Ama bu buz dağının sadece görünen kısmıydı – görünüşe bakılırsa zaten olan olmuştu. Şimdi bütün okul onun başkalarının erkek arkadaşlarını çalmaya çalıştığını düşünüyordu. Ve terk edildiğini.

Yüzü kıpkırmızı oldu. Çok kızgındı, içinden gidip Vivian'ı boğmak geliyordu. Ne yapacağını bilemiyordu.

Dizüstü bilgisayarını çarparak kapadı ve odasından hızla çıktı. Nereye gideceğini ve ne yapacağını bilemeden merdivenleri koşarak indi. Tek bildiği biraz temiz havaya ihtiyacı olduğuydu.

“Hadi Ruth”, dedi.

Ruth’un tasmaşının kayışını aldı ve Ruth heyecanla zıpladı, onu kapıya kadar takip etti ve verandanın merdivenlerinden aşağı indi.

Scarlet ayaklarına bakarak merdivenleri indi ve ancak kaldırıma geldiğinde kafasını kaldırdı ve onu gördü, orada ayakta duruyordu.

Donakaldı.

Orada duruyordu ve sanki onu beklemiş gibi gözlerini ona dikmişti.

Bu yeni çocuktı.

Sage.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Scarlet evlerine giden patikada durdu, bakakaldı. Gözlerine inanamıyordu. Orada, kaldırımında, sadece birkaç metre ötede, anlamlı gri gözleriyle ona bakan kişi yeni çocuktı. Sage.

Burada, onun evinin önünde ne yapıyordu? Ne zamandır burada duruyordu? Onun evini mi gözetliyordu? Evlerine giden patikaya doğru mu geliyordu? Yoksa sadece oralardan mı geçiyordu?

Ama oradan geçip nereye gidecekti ki? Scarlet şehir dışında sakin bir sokakta yaşıyordu ve buralarda çok az kişi dolaşırdı. Ama yine de, şehre oldukça yakın sayılırlardı ve Sage'in de buradan geçip bir yere gidiyor olması inandırıcıydı. Ama yine de pek ihtimal dâhilinde değildi.

Sage'in orada durduğu, onun evini gözetlediği veya eve doğru geldiği düşüncesi Scarlet'i çıldırttı. Öte yandan, onu görünce heyecanlanmaktan kendini alamamıştı. Heyecanlanmak doğru sözcük değildi. Daha çok... büyülenmişti. Gözlerini onun üzerinden alamıyordu. Pürüzsüz cildi, güçlü çenesi, gururlu yanakları ve burnu, gri gözleri, uzun kirpikleri – daha önce uzaktan yakından ona benzer kimseyle tanışmamıştı. Çok soyluydu, çok gururluydu. Buralara ait değilmiş, sanki On Altıncı Yüzyıldaki bir saraydan çıkıp gelmiş gibiydi.

Aynı zamanda ona baktığında midesinde sanki kelebeklerin uçuşmaya başladığını fark etmekten kendisini alamadı. Ve bu pek de yaşamak istediği bir duygu değildi. Sonuçta Maria, en iyi arkadaşı, bu yeni çocuğa kafayı taktığını açıkça belirtmişti. Scarlet'in bu çocuğu onun elinden alması ne kadar doğru olurdu! Maria onu asla affetmezdi. Ve o da kendisini affetmezdi. Bunun yanında, o Blake ile birlikteydi. Gerçekten de onunla birlikte miydi?

Vivian'ın Blake'i terk etmesi ile ilgili mesajını hatırladı. Blake gerçekten bunu ona anlatmış mıydı? Yoksa bunu Vivian mı uydurmuştu? Hangisi doğru olursa olsun, Blake'in hayatından sonsuza kadar çıkmış olduğundan oldukça emindi.

Ne dediğini bilmeden “Şey...merhaba,” dedi. Sonuçta tanışmamışlardı.

“Seni korkutmak istememiştin,” diye cevap verdi.

Sesini sevmişti. Yumuşak, kibar, ama aynı zamanda güçlüydü. Tatlı dilliydi, ama ses tonunda otoriter bir şeyler vardı. Bu sesi sonuna kadar dinleyebilirdi.

“Ben Sage,” dedi ve elini uzattı.

“Biliyorum,” dedi ve elini uzatarak onun elini tuttu.

Tenine dokunmak heyecanlandırıcıydı. Çocuğun sıcacık elleriyle kendisinin buz gibi ellerini tutması vücuduna baştan aşağı bir heyecan dalgası dolaşmasına neden oldu.

“Burası küçük bir kasaba,” diye ekleyerek sözlerini açıklamaya çalıştı, ama utandı. Bu çok aptalcaydı, adını bildiğini itiraf etmemeliydi. Bu onu çok umutsuz göstermişti.

Ama bir dakika, diye düşündü. Neden böyle düşünüyordu ki? Sonuçta o Maria'nındı. Değil mi?

“Elin çok soğuk,” dedi avucuna bakarken.

Scarlet yarı bilinçli bir şekilde elini çekti.

“Üzgünüm,” dedi omuzlarını silkerek.

“Bana henüz adını söylemedin,” dedi.

“Ah, üzgünüm, ben bildiğini sanıyordum,” dedi ve ekledi, “ünlü veya popüler olduğumdan değil. Sadece... burası küçük bir kasaba, bilirsin.”

Daha şimdiden bocalamaya başlamıştı, her bir cümleyle her şeyi daha da kötü hale getiriyordu. Erkeklerin önünde gergin olduğunda her zaman böyle olurdu.

“Her neyse, adım Scarlet. Scarlet Paine.”

Gülümsedi.

“Scarlet,” diye tekrar etti.

Kendi adını onun sesinden duymak çok hoşuna gitti.

“Birçok şeyin rengi. Şarap veya kan veya gül. Tabii ki sonuncusunu tercih ederim,” diye gülümseyerek ekledi.

Scarlet gülümseyerek karşılık verdi. Kim böyle konuşuyordu? diye merak etti. Sanki başka bir zamandan, başka bir yerden gelmiş gibiydi. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu ve daha sonra bu soruyu çok sert bir şekilde sorduğunun farkına vardı. “Kabalık etmem istemiyorum, yanlış anlama. Ama yani evimin önünde ne yapıyordun?”

Bir an telaşlanmış gibi göründü.

“Evet,” dedi. “İlginç bir zamanlama, değil mi? Kasabaya yeni geldim ve biraz keşif yapmanın tam zamanı olduğunu düşündüm. Buralarda yeniyim ve bu yolların nereye çıktığını görmek istedim. Senin evine çıktığını biliyordum.”

Scarlet daha iyi hissetti. En azından evini gözetlemiyordu.

“Pekâlâ, burada pek görececek bir şey yok. Bu kasaba her yöne sadece birkaç blok uzunluğunda. Buradan birkaç blok daha ilerlediğinde bitiyor.”

Gülümsedi. “Evet. Ben de bunu görmek üzereydim.”

Aniden Ruth ona doğru koşup atladı ve elini yaladı.

“Zıplama,” Scarlet kızdı.

“Sorun değil,” dedi.

Eğildi ve Ruth’u hafifçe okşadı, avucuyla yelesine dokundu, kulaklarının arkasını kaşdı. Ruth uzandı ve onun yanağını yaladı. Mızımızlanmaya, çeşitli sesler çıkarmaya başladı ve Scarlet onu gerçekten sevdiğini görebiliyordu. Çok şaşırmıştı. Ruth onu her zaman korurdu ve onun bir yabancıya böyle davrandığını hiç görmemişti.

“Ne kadar güzel bir hayvan. Ne kadar da güzelsin, Ruth!” dedi.

Ruth uzandı ve onu bir daha yaladı ve o da köpeği burnundan öptü.

Scarlet şaşkınlıktan donakalmıştı.

“Adının Ruth olduğunu nereden bildin?”

Aniden doğruldu, gafil avlanmıştı.

“Şey... okudum. Tasmanın üstünde yazıyor.”

“Ama tasmanın üstündeki isim silik,” dedi. “Yani, ben bile zor okuyorum.”

Omzunu silkti, gülümsedi.

“Her zaman ne kadar iyi bir görüş kabiliyetim olduğunu söylerler,” dedi.

Ama Scarlet ikna olmamıştı. Tasmadaki isim o kadar silikti ki, neredeyse isim namına hiçbir şey kalmamıştı ve o hiçbir şey göremiyorken çocuk bunu nasıl okuyabilirdi? Aklını kaçıracaktı. Onun ismini nasıl bilmişti?

Ve aynı zamanda, onun yanındayken kendini rahat hissediyordu. Ve içinde bulunduğu duruma bakılırsa, yanında birinin olması hoşuna gitmişti. Gitmesini istemiyordu. Ama aynı zamanda Maria’yı ve oraya gelip de onunla birlikte burada dikildiğini görürse ne kadar üzüleceğini düşündü. Çok kıskanırdı. Büyük ihtimalle hayatının geri kalanında ondan nefret ederdi.

Scarlet, “Burada oldukça gizemli birisin,” dedi. “Yeni çocuk. Senin hakkında kimse pek bir şey bilmiyor. Ama birçok kişi bir şeyler öğrenmek için can atıyor.”

“Gerçekten mi?” omuz silkti.

Scarlet bekledi, ama başka bir şey söylemedi.

“Peki... senin hikâyen nedir?” diye sordu.

Sage “Sanırım herkesin bir hikâyesi vardır, değil mi?” diye cevap verdi.

Döndü ve gözlerini ufuk çizgisine dikti, ona söyleyip söylememeye karar vermeye çalışır gibiydi.

“Sanırım benimkisi sıkıcı bir hikâye,” dedi. “Ailem... kısa bir süre önce buraya taşındı. Bundan dolayı buradayım, son senemi burada okuyacağım.”

“Duyduğuma göre... bir kız kardeşin varmış?”

Sage’in ağzının kenarında bir gülümseme oluştu.

“Haberler burada çok hızlı yayılıyor, değil mi?” diye sırtarak sordu.

Scarlet'in yüzü kızardı. "Üzgünüm," dedi.

"Evet, bir kız kardeşim var," diye yanıtlandı, ama başka ayrıntı vermedi.

"Üzgünüm, burnumu sokmak istememiştım," dedi.

Ona baktı ve Scarlet de bakışlarını yukarı kaldırdığında gözleri birbirine kilitlendi – ve bir an için dünyanın eridiğini hissetti. O gün ilk defa zihnindeki tüm kaygılarının uzaklaştığını hissetti. Kendisini bambaşka bir yerdeymiş gibi hissediyordu.

Ona bakmayı kesmek, duygularını kontrol etmek istiyor; Maria ile ilgili düşüncelerini hatırlamaya çalışıyor ve kendini onu aklından çıkarmaya zorluyordu. Ama yapamıyordu. Donakalmıştı.

"Bunu yaptığın için onur duydum," dedi.

Ona bakmaya devam etti ve bir süre sonra ekledi, "Benimle yürümek ister misin?"

Kalbi çarpmaya başladı. Onunla yürümek *istiyordu*. Bunu dünyadaki her şeyden çok istiyordu. Ama bir tarafı bundan korkuyordu. Blake ile geçirdiği zamandan dolayı hala şaşkıındı. Hala kendisine, duygularına, vücuduna, reaksiyonlarına güvenmiyordu. Ve en iyi arkadaşına ihanet etmekten korkuyordu – hatta aslında, Maria'nın Sage üzerinde hiçbir hakkı olmamasına rağmen. Her şeyden ziyade, kendine güvenmiyordu. Onunla Blake arasında olanlar, o beslenme içgüdüğü, belki hala oralarda bir yerde olabilirdi. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğı kadar onu korumak da istiyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Yapamam."

Sage onu onaylarcasına kafasını sallarken Scarlet onun gözlerindeki hayal kırıklığını gördü. "Anlıyorum."

Scarlet birden evin içinden çarpılan kapıların gürültüsünü ve içerilerden gelen insan seslerini duydu. Anne ve babası tartışıyor. Onları durduğu yerden bile duyabiliyordu. Bir kapı daha çarpıldı ve dönüp endişeyle eve baktı.

"Üzgünüm, ama şimdi içeri girmem gerekiyor-" dedi ve güle güle demek için geri döndü.

Ama geri döndüğünde tek kelimeyle şaşkına dönmüştü. Sage'den hiçbir iz yoktu. Hiçbir yerde.

Her iki yöne de baktı, sokağın aşağısına ve yukarısına döndü, ama hiçbir şey bulamadı. Anlamak mümkün değildi. Sanki birden kayboluvermişti.

Nasıl bu kadar hızlı bir şekilde uzaklaşabildiğini merak etti. Bu imkânsızdı.

Nereye gittiğini ve hala ona yetişip yetişemeyeceğini merak etti. Çünkü şimdi içinde onunla olmak, onunla konuşmak için karşı konuşmaz bir istek duyuyordu. Bir anda hayır diyerek hayatındaki en aptalca hatayı yapmış olduğunu anladı. Artık gitmişti ama Scarlet tüm benliğiyle onun için yanıp tutuşuyordu. Çok aptalca davranmıştı. Kendinden nefret ediyordu.

Şansını sonsuza kadar kaçırmış mıydı?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Scarlet Sage ile karşılaşmasından afallamış ve kendi dünyasında kaybolmuş bir şekilde eve girdi.

Anne ve babasının tartışmalarının tam ortasına girince kaba bir şekilde kendine gelmişti. Buna inanamıyordu. Bütün hayatı boyunca hiç tartıştıklarını hatırlamıyordu ve işte şimdi tartışırken bunun kendisiyle bir alakası olup olmadığını düşünüyor ve bir suçluluk hissediyordu. Hayatlarında kötü bir şeyin başladığı, bunun kolay kolay kurtulamayacakları bir şey olduğu ve her gün her şeyin daha da kötüleşeceği hissinden kurtulamıyordu. Ve bütün bunların kendi suçu olduğu duygusuna da engel olamıyordu.

Caleb kapalı kapının ardında Caitlin'e "Bunu çok büyütüyorsun," diye bağırdı. "Gerçekten. Sana ne oldu böyle?"

"Asıl *sana* ne oldu böyle?" Caitlin bağırarak yanıt verdi. "Her zaman benim yanımda olurdun, her zaman beni desteklerdin. Şimdi beni inkâr ediyor gibisin."

"İnkâr mı?" bağırarak karşılık verdi.

Scarlet buna daha fazla dayanamadı. Sanki günü yeterince kötü geçmemiş gibi – bütün bunları dinlemek sabrını taşıyordu. Sadece kavga etmeyi bırakmalarını istiyordu. Sadece hayatlarının yeniden normale dönmelerini diliyordu.

İçeriye doğru birkaç adım attı ve kapıyı açarak varlığının onları susturacağını umarak yemek odasına girdi.

Her ikisi de tartışmanın orta yerinde durdu ve tıpkı fara yakalanmış bir geyik gibi dönüp ona bakakaldılar.

Babası "Nerelerdeydin?" diye kızarak sordu.

Scarlet şaşırılmıştı. Babası ona daha önce hiç bağırmamış ve hiçbir zaman böyle bir ses tonu kullanmamıştı. Tartışmadan dolayı yüzü hala kıpkırmızıydı ve onu güçlkle tanıyordu.

"Ne demek istiyorsun," dedi kendisini savunarak. "Ruth ile birlikte dışarıdaydım."

"Bir saattir mi?"

"Ne diyorsun?" dedi, merak içinde. "Sadece birkaç dakikalığına dışarı çıkmıştım."

"Hayır, birkaç dakika değildi. Yukarı çıkıp odana baktım, sonra seni dışarı çıkarken gördüm ve bu bir saat önceydi. Nereye gittin?" masanın etrafından ona doğru yürürken ısrarcı bir şekilde sordu. "Bana yalan söyleme."

Scarlet babasının aklını tamamen kaçırdığını hissetti. Sadece annesi çıldırmamıştı, babası da ona katılmıştı. Scarlet dünyasının yıkıldığını hissediyordu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye çıkışarak yanıt verdi, sesini bir hayli yükseltmişti. Ama bir şekilde zaman duygusunu kaybedip kaybetmediğini merak etmeye başlamıştı. Ona bir şey olup olmadığını merak ediyordu. Yine bir yere gidip de hatırlamamış olabileceğini düşündü. Bu düşünce kalbinin hızlı hızlı çarpmasına neden oldu ve sessizce çıldırmaya başladı. "Yalan söylemiyorum. Ve beni yalan söylemekle suçlamayı da sevmiyorum."

"Senin hakkında ne kadar endişelendiğimizi biliyor musun? Neredeyse yeniden polisi arayacaktık."

"Üzgünüm!" diye bağırarak karşılık verdi. "Ben hiçbir şey yapmadım!"

Öfkesinden dolayı içten içe titriyordu ve buna biraz daha katlanamayacaktı. Döndü ve odadan hızla dışarı çıktı, bu sırada gözyaşlarına boğuldu. Merdivenlerden koşarak yukarı çıktı.

Anne ve babası canına tak etmişti. Bütün bunlar kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Şimdi, babası bile onu anlamıyordu. Hayatı boyunca, her ne olursa olsun, her zaman onun yanında olmuştu.

Babası "Scarlet, buraya gel!" diye bağırdı.

Gözyaşları içinde "HAYIR!" diye bağırarak yanıt verdi.

Babasının ayak seslerini duyabiliyordu, merdivenlerde onu takip ediyordu ve bunu duyunca daha da hızlandı. Hızla koridordan geçti, odasına girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Birkaç saniye sonra babasının kapıyı yumrukladığını duydu.

“Scarlet. Kapıyı aç. Üzgünüm. Seninle konuşmak istiyorum. Lütfen. Özür dilerim.”

Ama Scarlet ışıkları söndürüp yatağına atladı ve kıvrılıp oturdu. Ağladıkça ağladı.

“Git buradan!” diye bağırdı.

Sonunda, ona sonsuz gibi görünen bir sürenin ardından ayak sesleri giderek uzaklaşıp kayboldu.

Uyumak için çok erkendi ve Scarlet başka bir şey yapmak için kendini çok halsiz hissediyordu.

Uzun bir sürenin ardından uzanıp telefonunu eline aldı. Telefonu bildirimlerle dolup taşıyordu – Facebook sayfası yeni gönderim ve mesajlardan patlamak üzereydi. Bu daha kötü hissetmesine neden oldu ve telefonu kapattı.

Uzun bir süre sonra uzandı, yanına doğru yattı ve pencereden ağaçlara baktı; hepsi farklı renklerdeydi ve günün son ışıklarıyla parlıyordu. Birkaç yaprağın ağaçlarda düşüp yere doğru savrulmasını izledi.

Üzüntüyle dolup taşıyordu. Blake onunla olmak istemiyordu, Vivian tüm okulu ona karşı kıskırtmıştı, arkadaşları onu anlamıyordu, anne ve babası ona güvenmiyordu, o ise vücuduna neler olduğunu anlamıyordu. Ve daha da önemlisi, Sage ile konuşma şansını da kaçırmıştı. Her şey olabildiğine yanlış gidiyordu. Ve kafasında nehir kenarında, Blake ile birlikte olduğu o zamana geri dönüş yapmaktan kendisini alamıyordu. Kendisine ne olduğunu düşünmeden duramıyordu. Gerçekten, tam olarak kimdi o?

Uzanıp günlüğünü ve en sevdiği kalemi aldı, üzerine eğilip yazmaya başladı.

Hayatımı artık anlayamıyorum. Çok gerçekdi. Az önce hayatımda gördüğüm en inanılmaz çocukla karşılaştım. Sage. İtiraf etmek istemiyorum, çünkü Maria onu seviyor, ama onu düşünmekten kendimi alamıyorum. Bir şekilde onu daha önceden tanıdığımı hissediyorum. Çok az konuştuk, ama onunla aramda bir bağlantı olduğunu seziyorum. Hatta Blake'den bile daha fazla.

Ama çok kısa sürede gitti ve ben onu aptalca bir şekilde geri çevirdim. Keşke yapmasaydım. Ona sormak için sabırsızlandığım bir sürü soru var. Mesela kim olduğu gibi. Burada ne yaptığı. Ve neden evimin önünde olduğu. Sadece buradan geçip gittiğini söyledi, ama nedense buna inanmadım. Bence o beni arıyordu.

Anne ve babamı artık tanıyamıyorum. Her gün her şey çok fazla değişiyor. Kendimin de kim olduğunu bilmiyorum. Bir zamanlar bildiğim tüm dünya, tanıdığım o güvenli dünya gitti ve yerine bambaşka bir dünya geldi. Ve yarın, her şey bir kez daha tamamen değişecekmiş gibi geliyor.

Yarımdan korkuyorum. Herkes benden nefret mi edecek? Blake beni görmezden mi gelecek? Sage'i göreceğim mi?

Bir sonraki günün neler getireceğini tahmin bile edemiyorum.

*

Scarlet gözlerini açtı, kapı zili onu uyandırmıştı. Dışarı baktı ve sabah olduğunu görünce çok şaşırdı, yatak odasına güneş ışınları giriyordu. Giysileri içinde, yatak örtüsünün üzerinde uyuyakaldığını fark etti. Saatini alıp baktı: 8:30. Kalbi panikle sıkıştı. Okula geç kalmıştı.

Zil yeniden çaldı, Scarlet hemen yataktan fırlayıp ayağa kalktı. Saate bakılırsa, anne ve babası çoktan işe gitmiş olmalıydı, dolayısıyla kapıyı açması gerekiyordu. Sabahın bu kadar erken saatinde kapıyı kim çalıyor olabilirdi?

Kapı zilini duymazdan gelmeye ve acele edip okula hazırlanmaya niyet etti, ama zil yeniden çaldı.

Ruth havladıkça havladı ve sonunda Scarlet onu dışarı çıkardı ve merdivenlerden aşağı inerken onu takip etti, oturma odasından geçip kapıya doğru ilerledi.

Ruth onun önünde durdu ve deli gibi havlamaya başladı.

“Ruth!”

Sonunda Scarlet kapıyı açmaya giderken Ruth sessizleşti. Scarlet kapıyı yavaşça açtı. Neredeyse kalbi duracaktı.

Sage orada durmuş, ona bakıyordu. Her iki eliyle de uzun, siyah bir gül tutuyordu. “Böyle birden geldiğim için özür dilerim,” dedi. “Ama evde olacağını biliyordum.”

“Nasıl?” diye kafası tamamen karışmış bir şekilde sordu.

Sadece ona bakmaya devam etti.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu.

Scarlet “Şey...” diye cevap vermeye yeltendi.

Bir tarafı onu içeri davet etmek için yanıp tutuşuyordu, ama diğer tarafı delirmek üzereydi. Burada ne arıyordu? Ona neden siyah bir gül getirmişti?

Ama yine de, onu öylece geri gönderemezdi.

“Tabii ki,” dedi. “İçeri gel.”

Büyük bir adımla kapının eşliğinden içeri geçerken Sage’in yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı.

Bu sırada, Scarlet’in şaşkın bakışları arasında, aniden yere batmaya başladı. Battıkça battı, sanki bir bataklıktaymış gibiydi ve elini uzatarak ona bağırdı.

“Scarlet!” diye feryat etti. “Bana yardım et!”

Scarlet uzandı ve elini tuttu, onu çekmeye çalıştı. Ama o da birden deliğe düşüverdi, o baş aşağı, yüzünden itibaren gömülmeye başlamıştı. Hızla dünyanın iç katmanlarına doğru gömülürken tüm gücünü kullanarak bağırdı.

Scarlet çığlık atarak uyandı. Kalbi hızla atarken gözlerini odada dolaştırdı. Günün ilk ışıkları camından içeri giriyordu. Saatine baktı. 6:15.

Giysileri içinde uyuyakalmıştı. Derin derin nefes aldı ve bütün bunların bir rüyadan ibaret olduğunun farkına vardı.

Kalbi hızla çarpıyordu. Gerçek gibiydi.

Kalktı, banyoya gitti ve yüzüne birkaç kere soğuk su vurarak uyanmaya çalıştı. Ancak, aynaya baktığında korkusu daha da arttı: aynadaki görüntüsü. Çok farklıydı. Oradaydı, ama aynadaki yansıması yarı saydamdı, bir hayalete benziyordu. Sanki giderek siliniyordu. Önce bunun bir ışık oyunu olduğunu düşündü. Işığı açtı, ama görüntü hala aynıydı.

Çok korkmuştu, ağlamak üzereydi. Ne yapacağını bilemiyordu. Onu kendine getirmesi için bir şeye ihtiyacı vardı. Konuşacak birine. Ona her şeyin iyi olacağını söyleyecek birine. Deli olmadığını söyleyecek. Değişmediğini. Aynı, eski Scarlet olduğunu.

Neden sonra, Scarlet annesinin papazla görüşme teklifini hatırladı. Şimdi gerçekten de ona ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Belki de o kendisini daha iyi hissettirebilirdi.

Koridora çıktı ve çıkar çıkmaz iş için giyinmiş olan annesiyle karşılaştı.

“Anne?” diye söze başladı.

Caitlin durdu ve döndü, şaşırılmışa benziyordu.

“Şekerim, bu kadar erken kalktığını bilmiyordum,” dedi. “İyi misin?”

Scarlet kafasını salladı, ağlamaktan korkuyordu ve koridorda ilerleyip annesine sarıldı.

Annesi de ona sıkıca sarıldı, onu kollarında hafifçe sağa-sola salladı; onun kollarında olmak iyi hissettirmişti.

Annesi “Seni özledim tatlım,” dedi. “Ve seni çok seviyorum.”

Scarlet omuzunun üzerinden “Ben de seni seviyorum,” dedi ve ağlamaklı oldu.

Annesi onu geri çekip, “Sorun nedir?” diye sordu.

Scarlet gözünün kenarından gözyaşını sildi.

“Geçen günkü teklifini hatırlıyor musun? Papazla görüşmekle ilgili?”

Kafasını sallayıp onayladı.

“Görüşmek istiyorum. Birlikte gidebilir miyiz? Bugün okuldan sonra?”

Annesi geniş bir şekilde gülümsedi, rahatlamış görünüyordu.

“Tabii gidebiliriz, canım.”

Scarlet’e bir daha sarıldı. “Seni seviyorum. Bunu sakın unutma.”

“Ben de seni seviyorum, anne.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Scarlet uzun zaman sonra ilk kez okula erken gitti. Koridorlarda henüz kimse yoktu ve dolabına giderken her yer hayalet şehir gibiydi. Hep geç gitmeye alışkındı, her yer kalabalık olurdu, ama bugün, kâbusundan sonra, yerinde duramamış ve evde oturup bekleyememişti. Ayrıca Facebook ve Twitter hesaplarını kontrol etmiş ve Vivian'ın ve arkadaşlarının kendi hakkındaki gönderileri yüzünden olağandışı bir aktivite olduğunu görmüştü ve okuldakilerin buna nasıl tepki verecekleri hakkında kaygı duyuyordu, okula erken gelmenin bütün bunları savuşturmasına yardımcı olacağına inanıyordu. En azından buraya erken gelerek bir şekilde pozisyon almış ve hazırlanmış gibiydi.

Ama yine de bunu pek faydası olmayacağını da biliyordu. Kısa bir süre sonra koridorlar çok sayıda çocukla dolacaktı ve bunlar gruplar haline gelip ona bakacak ve fısıldaşacaklardı. Belki de Blake de onlara katılacaktı. Buluşmaları hakkında onun herkese neler anlatmış olabileceğini merak ediyordu. Onlara olan biten her şeyi anlatmış mıydı? Onu bir çeşit kaçkın olduğunu anlatmış mıydı?

Bu düşünce kendisini kötü hissetmesine neden oldu, bu sabah kahvaltıyı es geçmişti. Bunların hepsine göğüs germeliydi ve yüzlerce çocuktan kaçının bu gönderileri takip ettiğini – ve kendisi hakkında ne düşündüklerini merak etti. Bir tarafı yer yarılıp içine girmeyi, kaçmayı ve bu kasabayı terk edip bir daha da geri dönmemeyi istiyordu.

Ama bunlardan hiçbirinin geçerli bir seçenek olmadığını bildiğinden, cesur olup bunları atlatmaya çalışmasının daha iyi olacağına karar vermişti.

Dolabını açıp o günkü derslerle ilgili kitaplarını alırken, ev ödevlerinde ne kadar geri kaldığını fark etti. Bu da onun için alışıldık bir şey değildi. Son iki gün çok çılgınca geçmişti, her şey daha önce olduğundan çok daha farklıydı. Her şeyi daha da kötü hale getiren şey ise, sabahın erken saatlerinde camlardan gelen güneş ışığına ancak gözlerini kısarak bakabilmesiydi ve ışık yüzünden daha önce hiç bilmediği korkunç bir baş ağrısı yaşadığını fark etti. Kendisini özellikle de parlak koridorda ellerini gözlerine siper ederken buldu ve bir kez daha onda ters giden bir şeyler olup olmadığını merak etti. Hasta mıydı ya da başka bir sorunu mu vardı?

Dolabının en üst rafındaki eski güneş gözlüklerini buldu ve içeride dolaşırken bile onları takip gün boyu o şekilde dolaşmak istedi. Ama bu şekilde olumsuz anlamda çok ilgi çekeceğini biliyordu.

Tıpkı bir tsunami gibi koridorlar her yönden gelen çocuklarla dolmaya başladı. Telefonuna bir göz attı ve ilk dersinin birkaç dakika içerisinde başlayacağını farkına vardı. Derin bir nefes aldı ve dolabını kapattı.

Telefonuna herhangi bir mesaj gelmediğini de fark etmişti ve düşünceleri yeniden Blake'e ve dün yaşananlara kaydı. Kaçışına. Yeniden Blake'in başkalarına neler anlatmış olabileceğini merak etti. Gerçekten o kötü şeyleri söylemiş olabilir miydi? Onu terk ettiğini? Veya bunları Vivian mı uydurmuştu? Onun hakkında gerçekten ne düşünüyordu? Ve mesajlarına neden yanıt vermemişti?

Tabii ki, bu sessizliğin bir yanıt olduğunu varsaymıştı. Çok kızdığını ve artık ona ilgi duymadığını düşünmüştü. Ama telefonunu bir kez daha kontrol ederken en azından onun cevap vermiş olmasını umdu – sadece ona artık ilgi duymadığını söylemek için bile olsa. Yanıt alamamaktan nefret ederdi.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Sage hakkında da düşünmekten kendini alamıyordu. Onunla evinin önünde karşılaşmaları oldukça gizemliydi. Ondan uzaklaşmış olmasından pişmanlık duyuyor ve biraz daha orada durup onunla konuşmuş, ona daha fazla sorular sormuş olmayı umuyordu. Ama bunu düşünmek bile onu çıldırtıyordu ve bunun aklına neden Blake'den bile daha fazla takıldığını anlayamıyordu.

Çok kafası karışmıştı. Blake söz konusu olduğunda onu bilinçli olarak düşünüyor gibiydi; Sage söz konusu olduğundaysa buna engel alamıyordu – istese de istemese de onu düşünüyordu ve ona karşı duyduğu bu güçlü hisleri bir türlü anlayamıyordu. İşin daha da garip tarafı, Blake'i yıllardır tanıyor olmasına rağmen, kendisini Sage'e çok daha yakın hissediyordu. Onu daha da rahatsız eden

şey ise bunun ona hiç mantıklı gelmemesiydi. Bunu anlamamaktan nefret ediyordu – özellikle de söz konusu aşk olduğunda.

Bir sesin “Aman tanrım, Scarlet?” dediğini duydu.

Dolabını kapattığında Maria’nın orada durmuş, çok tanınmış bir ünlüyü görmüş gibi ona baktığını gördü.

“Sen okula hiç erken gelmezsin ki! Geçen gece sana milyon kere mesaj gönderdim! Neler oldu? Nerelerdeydin? İyi misin?”

Scarlet bir anlık bir pişmanlık hissetti; tüm mesajlara yanıt veremeyecek kadar kaygılıydı. Ayrıca Sage hakkındaki duygularından dolayı Maria’nın yanındayken kendisini gergin hissediyordu. Sonuçta Maria açık bir şekilde Sage’den hoşlandığını belirtmişti. Scarlet bir gece önce onunla konuştuğunu – özellikle de evinin önünde konuştuğunu – öğrenirse Maria’nın çok kızacağından korkuyordu. Erkekler söz konusu olduğunda Maria paylaşmayı sevmez ve despot davranırdı. Her zaman gözlerini kime dikerse onun olduğunu düşünürdü – gözlerini diktiği kişi onun varlığından haberdar olsa da, olmasa da. Ve herhangi birisi herhangi bir şekilde yoluna çıkarsa, onu anında düşman olarak kabul ederdi. Bu konuda çok kindardı – hiçbir zaman bağışlamaz ve affetmezdi. Ya en yakın arkadaşın, ya da en ölümcül düşmanın olurdu; onda bir orta yol yoktu.

Scarlet “Üzgünüm,” diye cevap verdi. “Erken yattım. Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Ve Facebook’ta bütün o olan bitenlere dayanamadım.”

Maria, “Aman tanrım, ondan nefret ediyorum” dedi. “Vivian. Yılanın teki. Kendini ne sanıyor? Onun ve arkadaşlarının duvarına mesaj gönderdim. Sana yaptıkları saldırıdan dolayı onlara ağzının payını verdim.”

Scarlet Maria’ya minnet duyuyordu – ve bu duygu Sage ile konuştuğu için kendisini daha da suçlu hissetmesine neden oluyordu. Sadece ona anlatıp Sage ile olanları açıklayabilmek isterdi – ama neler olduğunu kendisi bile anlamıyordu. Ve bunlardan Maria’ya bahsederse, onu kaybedebileceğinden korkuyordu.

Scarlet “Sen en iyi arkadaşısın,” diye cevap verdi ve minnetini göstermek için kollarını ona doladı.

İkisi yan yana hızla dolan koridorlarda yürüdü, birlikte girecekleri ilk ders için okulun diğer tarafına doğru ilerlerken koridorlardaki ses giderek daha da artıyordu.

Maria “Yani, kızın yüzüzlüğüne bak,” dedi. “Önce senin erkek arkadaşını alıyor. Sonra bunun hakkında mesaj gönderiyor. Kendi üstünlüğünü kaybedeceğinden korkuyor. Ve kıskanç. Senin daha iyi bir kız olduğunu biliyor.”

Scarlet kendini biraz daha iyi hissetti, ama yine de Blake’i kaybetmiş olma fikri onu üzmüştü. Özellikle de bu koşullar altında. Tek yapmak istediği Blake’e her şeyi açıklamak, ona nehirde olanları açıklamak ve bunun normalde yaptığı bir şey olmadığını söylemekti. Ama bunu nasıl açıklayacağını gerçekten bilmiyordu. Ona ne diyebilirdi ki? Gönderdiği mesajlarda her şeyi yeterince açıkladığını düşünmüştü. Ve o cevap vermemişti.

“Merhaba gençler,” diye bir ses geldi.

Jasmin ve Becca onların yanına geldi. Scarlet kendisine baktıklarını hissediyordu ve bütün bu ilgiden dolayı kendisini çok rahatsız hissediyordu.

Scarlet birlikte yürüyüp küçük bir grup halinde koridorlarda ilerlerken onlara “Merhaba,” dedi. Jasmin, “Bizi merakta bırakmaya devam edecek misin?” diye sordu. “Blake ile ne oldu?”

Scarlet onun gözlerini üstünde hissediyordu ve giderek sinirleniyordu. Yürürlerken diğer çocukların da ona baktığını görüyordu. Bütün bunları fazla büyüttüğünü düşünmek istiyordu – ama büyütmiyordu. Sanki aklını kaçırmış gibi, birçok kişi ona bakıyor, göz ucuyla onu gözlüyordu. Bir kez daha kaç kişinin internete bağlanıp mesajları okuduğunu ve bunlara inandığını merak etti. Blake tarafından terk edilen kız olarak mı tanınacaktı? Blake’i Vivian’a kaptıran? Bunun düşüncesi bile sinirlerini bozdu.

Becca “Bu doğru mu?” diye sordu. “Seni gerçekten terk etti mi?”

Jasmin,” Eğer terk ettiyse,” dedi, “bize söylemen yeter; biz de onun Facebook duvarını bombardımana tutarız.”

Scarlet “Teşekkürler kızlar,” dedi. Verebileceği en iyi yanıtı düşünüyordu. Olanları nasıl açıklayacağını gerçekten bilmiyordu.

“Ee?” Maria ısrar ediyordu. “Bize gerçekten de anlatmayacak mısın?”

Scarlet omuz silkti.

“Ne söyleyeceğimi gerçekten bilemiyorum. Söylenecek pek bir şey yok aslında. Nehrin kenarına gittik ve...” Burada durdu, bunu nasıl ifade etmesi gerektiğini düşünüyordu. “...Blake beni öptü.”

“Ve?” Jasmin meraklanıyordu. “Bizi meraklan öldürecekisin!”

Scarlet bir kez daha omuz silkti.

“Bu kadar. Gerçekten, hiçbir şey olmadı. Yani, ondan hoşlanıyorum. Ondan hala hoşlanıyorum. Ama...oradan gittim. Yani, kendimi gerçekten hasta hissettim ve acilen gitmek zorunda kaldım.”

Becca “Hasta derken?” diye sordu.

Scalet “Midemin ağrısından duramadım,” diye yalan söyledi. Başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. “Ve başım da çok kötü ağrıyordu.” En azından kısmen de olsa doğruyu söylediğini düşündü. “Sanırım önceki günden kalan hastalığımın kaynaklandı. Bu yüzden hemen oradan gittim. Sanırım biraz kötü bir zamanlama oldu.”

Jasmin “Peki, Blake seni geri getirmeye çalıştı mı? Yoksa tam bir pislik gibi mi davrandı?” diye sordu.

Scarlet omuz silkti.

“Bu onun hatası değil. Sanırım ona bunun için zaman tanımadım. Sadece oradan ayrılmış gittim. Bunun için kendimi suçlu hissettim. Olanları ona açıklamak istedim. Ama mesajıma yanıt vermedi.”

Maria “Ne pislik ama,” dedi.

Jasmin, “Ne zavallı,” diye ekledi. “Gerçekten. Hasta oluyorsun ve mesajına cevap bile yazmıyor mu? Sorunu ne? Hasta olabilirsin. Çok büyütülecek bir şey değil. Seni kesinlikle hak etmiyor. Böylesi daha iyi.”

Scarlet kendisine destek veren tüm arkadaşlarına minnet duydu ve bütün bunlar kendisini daha iyi hissetmesini sağladı. Hiç böyle düşünmemişti. Kendisine en sert eleştirileri yönelten yine kendisiydi. Söylediklerini ne kadar düşünürse, haklı olduklarının o kadar farkına varıyordu. Belki Blake daha anlayışlı olabilirdi; belki onun peşinden gelebilir, ona kendisini nasıl hissettiğini sorabilirdi; belki Vivian’a dönmek için bu kadar aceleci davranmazdı.

Ama gerçekten de Vivian’a dönmüş müydü? Yoksa bütün bunları Vivian mı uydurmuştu?

Scarlet “Teşekkürler kızlar,” dedi. “Size gerçekten minnettarım. Ama dürüst olmak gerekirse, bundan sonra ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Gerçekten Vivian’a geri mi döndüğünü yoksa bunu Vivian’ın mı uydurduğunu bilmiyorum.”

Maria “O zaman sanırım bu onunla dansa gitmeyeceğin anlamına mı geliyor?” diye sordu. “O zaman kimle gideceksin? Yoksa hiç gitmeyecek misin?” diye sordu, sesi sanki dansa katılmamak dünyada olabilecek en kötü şeymiş gibi giderek yükseliyordu.

Scarlet omuz silkti. Şu aptal dans – bundan daha kötü bir zaman olamazdı. Ne diyeceğini gerçekten bilmiyordu.

“Blake’in beni tercih edeceğinden şüpheliyim,” dedi. “Yalnız gitmek gerekirse...”

Bir an Scarlet Sage’i düşünmekten kendisini alamadı. Dansa onunla gitmeyi ne kadar istediğinin farkına vardı. Neden böyle olduğunu o da bilmiyordu. Onu yüzü zihnine takılıp kalmıştı.

Aynı zamanda Maria’yı ve onun bu konuda ne düşüneceğini düşünüyordu – ve dansa Sage ile gitmek bir nevi ihanet gibi olacaktı. Bunu hemen kafasından atmaya çalıştı.

Sonunda, “Eğer istemezsem gitmem,” dedi. “Sorun değil. Belki gelecek yıl.”

“Bu gece Jake Wilson’ın evinde büyük bir dans öncesi partisi var. Anne ve babası evde değiller. Hepimiz gidiyoruz. Sen de *gelmelisin*. Belki orada bir kavalyle bulabilirsin.”

Scarlet yutkundu. Bu gece bir partiye gidip bir kavalie aramak yapmak istediği en son şeydi. Maria “Her neyse, kendini kötü hissetme,” dedi. “Benim de henüz bir kavalie yok.”

Jasmin “Brian’dan ne haber?” diye sordu.

“O şu an biriyle çıkmıyor.”

Maria omuz silkti. “Bana teklif etmedi. Ve ben de onunla gitmeyi gerçekten istemiyorum. Dansa beraber gitmek istediğim tek kişi Sage. Yeni çocuk.”

Scarlet bir kez daha yutkundu.

Becca “Peki ona neden teklifte bulunmuyorsun?” diye sordu.

Jasmin “Evet, sürekli onun hakkında konuşuyorsun, ama onun için hiçbir şey yapmıyorsun,” dedi. “Korkaklığı bırak.”

Maria “Korkak değilim,” diye çıkışarak karşılık verdi.

“Korkak, korkak” diye onunla alay ettiler.

Maria’nın yüzü kıpkırmızı oldu ve Scarlet onun ne kadar kızgın olduğunu anladı.

“Ben korkak değilim. Ayrıca onunla gelecek ders aynı sınıfta olacağım. O zaman ona teklif edeceğim.”

Becca “Hayır etmeyeceksin,” dedi.

Jasmin “Bunu asla başaramazsın” dedi.

Maria “Görürsünüz,” diye cevap verdi.

Becca “Ama bu uygunsuz değil mi?” dedi. “Senin ona teklif etmen?”

Maria omuz silkti “Onun teklif etmesi daha iyi olurdu. Ama ne yapabilirim ki? O buralarda yeni. Eğer ona teklifte bulunmazsam bunu başkası yapacak. Ve eğer bana ilgi duymuyorsa bunu hemen öğrenmeliyim, değil mi?”

Jasmin “Hala tek yaptığının konuşmak olduğunu düşünüyorum,” dedi.

Maria ona parladı. “Bir saat sonra gel de bak, kimin tek yaptığının konuşmak olduğunu görürsün.”

Scarlet konunun değişip kendisinden başka bir konu hakkında konuşulmasından rahatlamıştı. Bütün negatif ilginin hızlı bir şekilde etkisini kaybedeceğini ve her şeyin düşündüğü kadar da kötü olmadığını düşünerek umutlanmıştı. Sonuçta herkes dedikodu yaparken çok çabuk konu değiştiriyordu. Ama Sage ve Maria ile birlikte olacakları bir sonraki dersi düşününce midesine kramplar girdi.

Köşeyi döndüklerinde Scarlet’in midesindeki kramplar daha da arttı: orada, bir duvarın dibinde Vivian ve arkadaşları kümelenmişti. Birbirlerini dirsekleriyle dürtüp ona baktılar ve sonra kıkırdayıp fısıldaştılar.

Vivian döndü ve zafer kazanmış gibi bir gülümsemeyle ters ters baktı. Scarlet onu, o kusursuz yüzündeki adiliği, kendisini internette rezil etmiş olmasının verdiği aşağılık intikam hissini görebiliyordu. Bir an Scarlet o kadar öfkelenmişti ki, kendisini ona saldıracakmış gibi hissetti. İçinde büyük bir öfkenin kabardığını, o karıncalanmayı, öfkenin ayaklarından parmak uçlarına kadar her yanına yayıldığını hissetti. Ne olduğunu anlamıyordu: Kötü bir şeyler olmadan önce oradan bir an önce uzaklaşmak istiyordu.

Yanlarından geçerken Vivian sesli bir şekilde “Bak, bak, bak...” dedi. Hava aşırı derecede gergindi.

“Gelene de bakın. Blake’in artığı.”

Jasmin ona cevabı yapıştırdı: “Bu oldukça doğru bir ifade, özellikle Blake’in seni reddettiği düşünüldüğünde.”

Maria sinirli bir şekilde çıkışarak “Ne o, bunu yüzüne karşı söylemeye çok mu korkuyorsun da internette mesaj gönderiyorsun?” dedi.

Vivian’ın ve arkadaşlarının suratı asıldı. Scarlet utanmıştı. Bütün bunların bir an önce geçip gitmesini istiyordu. Arkadaşlarına sadakatleri için minnettardı, ama bunun büyük bir savaşa dönüşmesini istemiyordu.

“Ve bütün bu sözleri dansa birlikte katılacağı bir kavalyesi bile olmayan bir kız söylüyor,” gözüne hedef olarak Maria’yi kestiren Vivian cevap verdi. “Ezik,” dedi.

“Başkalarının artıkalarını toplamaktansa kavalayemin olmamasını tercih ederim,” Maria ağzının payını verdi.

Scarlet sessizce “Lütfen Maria,” dedi. “Haydi, buradan gidelim.”

Bir an iki gruptaki kızlar da birbirlerine atılacak gibi oldular, bu hemen büyük bir savaşa dönüşebilirdi. Scarlet ne kadar öfkeli olsa da, gerçekten daha fazla tartışma ve kavga istemiyordu.

Arkadaşlarını dürttü ve yavaşça yürümeye devam ettiler, koridorun ucuna doğru ilerlediler. Scarlet Vivian’ın seviyesine düşmek istemiyordu.

İki grup birbirinden iyice ayrıldıktan sonra Scarlet birden bir şey hissetti. Bu daha önce bilmediği oldukça garip bir histi. Bir anda tüm duyuları alarına geçti: arkasından karanlık bir enerjinin yaklaştığını görmekten ziyade bunu hissetmişti. Bunun nasıl olduğunu kendisi de bilmiyordu. Daha sonra bu hissi daha da belirgin hale geldi: koridorda olan biten her şeyi en ince ayrıntısına kadar duyuyordu. Arkasından ona yaklaşan bir kızın ayak seslerini duydu.

Işık hızıyla reaksiyon gösteren Scarlet birden vücudunun kendi kendine arkaya döndüğünü hissetti, daha sonra eğilirken eli yukarı kalktı ve kendini kafasının arkasına doğru gelen bir başkasının elini yakalarken buldu.

Scarlet yukarı doğru baktı ve Vivian’ın bileğini yakaladığını görünce şaşkınlığa uğradı. Vivian’ın avucunda koca bir sakız topağı olduğunu ve yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü. Daha sonra ne olduğunun farkına varabildi: Vivian gizlice arkasından ona yaklaşmıştı ve sakızı saçına yapıştırmak üzereydi. Nasıl olduysa Scarlet bunun farkına varmış ve sakızı yapıştırmasına birkaç santimetre kala son anda dönüp buna engel olmuştu.

Scarlet aynı şekilde dururken, Vivian’ın bileğini inanılmaz bir güçle büküğünü fark etti; Vivian dizleri üzerine çöktü ve acı içinde bağırmaya başladı.

Koridordaki herkes durdu, etrafta büyük bir kalabalık toplandı.

Vivian “Canımı acıtıyorsun!” diye bağırdı. “Bırak beni!”

Hemen etraflarında toplanlar “DÖVÜŞ! DÖVÜŞ!” diye bağırmaya başlandı.

Scarlet içinde büyük bir öfkenin kabardığını hissetti, bu öfkeyi kontrol etmekte zorlanıyordu. Vücudundaki bir şey onu zarar görmekten koruyordu ve şimdi de o şey bu kızın bileğini kırarak öcünü almak istiyordu.

Maria “Neden bıraksın ki?” diye bağırdı. “Neredeyse saçına sakız yapıştırıracaktın.”

Vivian “Lütfen,” diye inledi. “Üzgünüm!”

Scarlet kendisine neyin hâkim olduğunu anlayamıyordu ve bundan dolayı aklını kaçıracaktı. Bir şekilde, son anda kendisini durdurmayı başardı. Sonunda onu bıraktı.

Vivian’ın bileği yana düştü ve zorlukla ayağa kalkarak arkadaşlarının arasına koştu.

Scarlet kalbi çarparak döndü ve arkadaşlarıyla koridorda yürümeye devam etti. Yavaş yavaş koridorlar yeniden canlanmaya başladı, dağılırlarken herkes birbiriyle fısıldaşıyordu. Scarlet’in arkadaşları onun etrafını çevirdi.

Maria hayranlıkla “Aman tanrım, bunu nasıl yaptın?” diye sordu.

Jasmin “Bu inanılmaz bir şeydi!” dedi. “Onu yere serdin.”

Becca “Saçına neredeyse sakız yapıştırarak olmasına inanamıyorum,” dedi.

Maria “Hak ettiğini buldu,” dedi. “İyi iş, kızım. Bence artık sana bulaşmadan önce iki kere düşünecek.”

Ama Scarlet kendisini iyi hissetmiyordu. Kendisini bomboş ve tükenmiş hissediyordu. Ve ona olanlar hakkında daha da şaşkın bir haldeydi. Bir taraftan, doğal olarak onu zamanında yakalamış ve kendisini savunmuş olmaktan dolayı heyecanlıydı. Ama aynı zamanda nasıl olup da bu şekilde reaksiyon gösterebildiğini anlayamıyordu.

Gözleri daha da acıyordu ve baş ağrısı giderek daha da kötü bir hal alıyordu; kulağa ne kadar çalgınca gelirse gelsin, bir şekilde değişiklik geçirdiğini hissetmekten kendini alamıyordu. Ve bu onu hiç olmadığı kadar korkutuyordu.

Zil çaldı ve sınıfa doğru ilerlemeden önce Scarlet Blake'in orada durduğunu gördü. Birkaç arkadaşıyla beraberdi ve onlardan birisi dirseğiyle onu dürtünce dönüp Scarlet'e baktı. Bir an gözleri karşılaştı. Scarlet yüzündeki ifadenin en anlama geldiğini anlamaya çalıştı. Geri dönüp yanına gelmesini ve ona bir şans daha vermesini dünyada her şeyden daha çok istiyordu.

Ama bir anda dönüp arkadaşlarıyla birlikte ters yöne doğru yürüdü.

Scarlet kalbinin kırıldığını hissetti. Hepsi bu kadardı. Artık ona ilgi duymuyordu. Bu bir tarafa, onunla konuşmuyordu bile. Onu tanımıyordu. Bu canını her şeyden çok acıttı. Gerçekten bir şeyler paylaştıklarını düşünmüştü ve bütün bunların bu kadar hızlı bir şekilde sona erebileceğini, böyle basit bir şekilde ondan uzaklaşabileceğini düşünmemişti. Neden ona karşı en azından biraz daha anlayışlı olmamıştı? En azından kendisini açıklaması için neden ona bir şans vermemişti?

Daha günün ilk dersi bile başlamamışken Scarlet kendisini bir kum torbası gibi bitkin hissediyordu. Bu kadar kısa bir sürede bir sürü duyguyu bir arada yaşamıştı ve günün sonunu nasıl getirebileceğini gerçekten merak ediyordu.

Maria kolunu Scarlet'e dolayıp onu sınıfa doğru yönlendirirken "Haydi, ona ihtiyacın yok," dedi. Scarlet sınıfın kapılarının ardında Sage'in bulunduğunu düşünerek yutkundu.

ALTINCI BÖLÜM

İlk derste Scarlet'in sınıfında otuza yakın öğrenci vardı ve herkes yer kapmak için birbiriyle mücadele ediyordu. Sınıfta arka arkaya on sıra bulunuyordu ve her sırada üç tane tekli masa bulunuyordu; odanın kenarında ise uzun ahşap masalar vardı ve arkalarında sıralar bulunuyordu. Gözlerini odada gezdirdi ve Sage'in orada olmadığını görünce rahatladı, en azından bugün uğraşması gereken şeylerden birisi aradan çıkmıştı.

Maria keyifsiz bir şekilde "O nerede?" diye sordu. "Kahretsin."

Ders Scarlet'in en sevdiği ders olan İngilizceydi. Normalde özellikle de Bay Sparrow en sevdiği öğretmen olduğundan ve özellikle de bu sömestr Shakespeare'i ve en sevdiği oyun olan *Romeo ve Juliet*'i işlediklerinden burada olmaktan çok mutlu olurdu.

Ama Maria'nın hemen yanındaki yerine oturduğunda hüznüldü. Çok cansızdı.

Shakespeare'e konsantre olamıyordu. Sınıf sessizleşti ve kitaplarını düşünmeden masanın üzerine çıkartarak ne olduğunu pek anlamadan sayfalara bakmaya başladı.

Bay Sparrow "Bugün küçük bir değişiklik yapacağız," dedi.

Scarlet kafasını kaldırıp baktı, onun sesini duymaktan mutlu olmuştu. 30'larının sonlarında, iyi görümlü, kirli sakallı, uzunca saçlı ve güçlü çeneli öğretmenleri, bu liseye ait değilmiş gibi görünüyordu. Diğer öğretmenlerden çok daha yakışıklı görünüyordu, en iyi günlerini henüz geride bırakmış bir aktöre benziyordu. Ayrıca çok mutluydu, hep gülümserdi ve ona – ve tüm öğrencilere karşı çok nazikti. Ona veya başka kimseye karşı hiçbir zaman kaba davranmamıştı ve herkese en iyi notları verirdi. Ayrıca en karmaşık metinleri bile kolayca anlaşılır hale getirirdi ve herkesin okuduklarından heyecanlanmasını sağlardı. Ayrıca hayatında karşılaştığı en zeki insanlardan birisiydi – dünya ve klasik edebiyat konusunda bir ansiklopedi kadar bilgiliydi.

"Shakespeare'in oyunlarını okumak bir şeydir," diye başladı, yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. "Onları oynamak başka," diye ekledi. "Aslında birçok kişi onun oyunlarının yüksek sesle okunmadan ve hatta oynanmadan anlaşılamayacağını ileri sürmüştür."

Bunun üzerine sınıfta bir mırıldanma başladı, herkes birbirine bir şeyler fısıldıyordu.

"Evet," dedi. "Doğru tahmin ettiniz. Bugün ders anlatımından sonra gruplara ayrılacak ve her biriniz bir eş seçerek metni birbirinize yüksek sesle okuyacaksınız."

Sınıfta heyecanlı fısıldaşmalar başladı ve enerji seviyesi oldukça arttı. Bu Scarlet'i dalgınlıktan kurtardı, en azından bir anlık hayatındaki tüm dertlerini unutmasını sağladı. Birisiyle eşleşmek ve oyunu okumak: bu çok eğlenceli olacaktı.

Bir anda kapı açıldı ve gelenin kim olduğunu görmek için sınıfın geri kalanıyla birlikte Scarlet de başını çevirip baktı.

Buna inanamıyordu. Orada, Sage elinde kitabıyla gururlu bir şekilde duruyordu, üzerinde üstüne tam oturan bir deri ceket, siyah deri ayakkabılar ve siyah deri kemerli markalı bir kot ve büyük gümüş kemer tokası bulunuyordu. Etekleri içeri sokulmamış siyah bir gömlek giyiyordu ve bunun üzerinden kolyesi görünüyordu – beyaz platine benzeyen kolyenin ortasında büyük bir taş bulunuyordu. Bu taş zümrüitten ve safirden yapılmışa benziyordu ve ışıktay parlıyordu.

Bay Sparrow döndü ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Adınız neydi?"

"Sage," diye yanıt verdi ve ona bir kâğıt uzattı. "Geç kaldığım için özür dilerim. Burada yeniyim."

Bay Sparrow "O halde hoş geldin," diye yanıtladı. "Sınıf, lütfen Sage'e hoş geldin deyin ve kendisine arkada bir yer açın."

Bay Sparrow tahtaya geri döndü.

"Romeo ve Juliet. İlk olarak, biraz bu oyunun arka planı hakkında konuşalım..."

Scarlet'in kafasında Bay Sparrow'un sesi silinmişti. Sage sıraların arasından yürüdükçe kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Bir anda sınıftaki tek boş yerin hemen arkasında olduğunu fark etti.

Olamaz, diye düşündü. Maria yanımdayken olamaz.

Sage sıraların arasından yürürken, onun dönüp gözlerini ona diktiğine yemin edebilirdi. Maria'yı düşünerek hemen uzaklara baktı ve kendisine neden böyle bakmış olduğunu anlamadı.

Onun arkasında yürüdüğünü görmekten çok hissetti, sandalyesini çektiğini duydu ve arkasına oturduğunu anladı. Ondan yayılan muazzam enerjiyi hissedebiliyordu.

Bir anda cebindeki telefonu titredi. Gizlice elini cebine atıp telefonunu ucundan çıkardı ve baktı. Tabii ki Maria'ydı.

Aman tanrım, ölmek üzereyim.

Scarlet telefonu cebine geri koydu ve mesajlaştıklarını belli etmemek için Maria'ya dönüp bakmadı. Daha sonra ellerini masaya koyarak Maria'nın mesaj yazmayı bırakmasını diledi. Şu anda gerçekten mesaj yazmak istemiyordu. Konsantre olmak istiyordu.

Telefonu yeniden titredi. Özellikle de Maria onun yanında otururken bunu görmezden gelemezdi, bu yüzden yeniden telefonunu çıkardı.

Orada kimse var mı? Ne yapmam lazım?

Scarlet bir kez daha telefonu cebine koydu. Kaba olmak istemiyordu, ama ne söyleyeceğini bilemiyordu ve şu anda gerçekten mesajlaşmak istemiyordu. Durum giderek daha kötü bir hal alıyordu ve özellikle de en sevdiği oyunu işlerlerken Bay Sparrow'un söylediklerine odaklanmak istiyordu.

Ama yine de Maria'yı tamamen görmezlikten gelemezdi. Hızlı bir şekilde elini cebine atıp tek parmağıyla mesaj yazdı.

Bilmiyorum.

Mesajı gönderdi, Maria'nın kendisini rahat bırakacağını umarak telefonu cebine ittirdi.

Bay Sparrow "Romeo ve Juliet," diye başladı, "özgün bir öykü değildi. Shakespeare bunu eski bir masala dayanarak yazdı. Tıpkı Shakespeare'in diğer oyunlarında olduğu gibi bu oyun da kaynağını tarihten alıyor. Shakespeare eski öyküleri alıp kendi diline ve kendi zamanına uyarladı. Onun tüm zamanların en özgün yazarı olduğunu düşünürüz – ama aslında ona tüm zamanların en büyük *yorumcusu* demek daha doğru olur. Eğer bugün hayatta olsaydı ve yazmaya devam etseydi, kesinlikle En İyi Özgün Senaryo ödülünü alamazdı, ama En İyi *Uyarlama* Senaryo ödülünü kazanırdı. Öykülerinden hiçbirisi -bir tanesi bile- özgün değil. Tamamı daha önce yazılmış, hatta bazıları yüzyıllar içerisinde birçok defa yazılmış öyküler.

"Ama bu bir yazar olarak onun yeteneklerinden hiçbir şey eksiltmez. Sonuçta, her şey üsluba bağlı, değil mi? İki farklı şekilde anlatılan aynı hikâye bir seferinde çok sıkıcı, diğerinde ise çok sürükleyici olabilir değil mi? Shakespeare'in büyük yeteneği, bir başkasının hikâyesini alıp onu kendi sözcükleriyle, kendi zamanı için yeniden yazabilmesiydi. Evet, bir oyun yazarıydı. Ama son tahlilde, her şeyden önce, bir şairdi."

Bay Sparrow elindeki oyunu yukarı doğru kaldırırken durdu.

"Örneğin, *Romeo ve Juliet* Shakespeare elini atmadan önce de yüzlerce yıldır bilinen bir hikâyeydi. Bu hikâyenin orijinal kaynağını bilen var mı?"

Bay Sparrow gözlerini sınıfta gezdirdi, herkes sessizdi. Birkaç saniye bekledi, daha sonra konuşmak üzere ağzını açtı – ama daha sonra durdu ve Scarlet'e doğru baktı.

Öğretmenin ona baktığını sanan Scarlet'in kalbi gümbür gümbür çarpıyordu.

Bay Sparrow "Evet, yeni çocuk," dedi. "Lütfen bizi aydınlat."

Bütün sınıf Scarlet'e doğru dönüp Sage'e baktı. Öğretmenin kendisine bakmadığının farkına varan Scarlet rahatladı.

O da hafifçe arkasına dönüp Sage'e bakmaktan kendini alamadı. Sage konuşurken öğretmene bakmak yerine, oldukça garip bir şekilde, Scarlet'e bakıyordu.

“Romeo ve Juliet, Arthur Brooke’un bir şiiri esas alınarak yazılmıştır. *Romeus ve Juliet’in Trajik Hikâyesi.*”

“Harika!” diye yanıtladı Bay Sparrow, sesinden etkilendiği belli oluyordu. “Ve ekstra puan almak için, hangi yılda yazıldığını da söyleyebilir misin?”

Scarlet çok şaşırılmıştı. Sage bunu nasıl biliyordu?

Sage hiç tereddüt etmeden “1562,” diye cevap verdi.

Öğretmen çok mutlu ve şaşırılmış görünüyordu.

“İnanılmaz! Daha önce hiç bunu bilen bir öğrencim olmamıştı. Bravo, Sage. Böylesine büyük bir araştırmacı olduğuna göre, sana son bir sorum olacak. Daha önce buna doğru yanıt veren - meslektaşlarım da dâhil- kimseyi görmedim, bu yüzden bilemezsen kendini kötü hissetme. Bu soruyu doğru bilersen, ilk sınavda sana otomatik olarak 100 vereceğim. Oyun ilk olarak nerede ve ne zaman oynanmıştır?”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.